

som Paatalemyndigheden ikke med nogen Rimelighed kan tage sig af, fordi det efter Lovgivningens Bestaafenhed, efter Paragrafernes nuværende Affattelse, kun vilde blive Følgen, at Vedkommende maatte frifindes. At Forholdet, praktisk er dette, maa antages efter de Bemærkninger, hvormed Lovforlaget er ledt, og jeg tror ogsaa, at Enhver, der kjender nok saa lidt til disse Forhold, paa forskjellig Maade har faaet Indtryk af, at Møget i den Retning foregaar, som ikke kommer under Domstolens Afgjørelse, og det er en Mangel i Lovgivningen, at det utvivlsomme Princip, den indeholder, paa Grund af en aflydsgjørende Udtryksmaade i Straffeloven ikke fornaar at ramme et saadant Forhold. Det aflydsgjørende viser sig i Udtryksmaaden for det Princip, Lovgivningen staar paa, og som jeg formener er uomstridt alle Begre. Det viser sig for det Første med Hensyn til Straffelovens § 184, der, saaledes som den nu er affattet, angaar Offentliggjørelsen af utugtige Skrifter og Udbredelsen af utugtige Afbildninger. Det maa paatrænge sig Enhver, at det er en løierlig Ufuldstændighed i denne Bestemmelse, at der kun er fastsat Straf for den første Publikant af de utugtige Skrifter, men ikke for dem, der bidrage til den videre Udbredelse eller overtage den videre Udbredelse, medens der paa den anden Side ved de utugtige Afbildninger kun findes Straf for det Sidste, for den, der spredes disse Afbildninger ud i Offentligheden, men ikke Straf for den første Fremstiller. Der er ingen rimelig Grund at anføre for dette dobbelte Gul Lovbestemmelsen, og jeg tror, at Bestemmelsen, saaledes som den er, kommer til at mangle en væsentlig Del af sin Kraft som et Led af den Behjælpelse af Uædeligheden, som her utvivlsomt er Lovgivningens Opgave; den kommer til at mangle en væsentlig Del af sin Kraft, naar kun den første Publikant, men ikke den, der spredes Skriftet videre, ud i Offentligheden, kan straffes. Det ligger saa nær, det er her saa nødvendig Konsekvens, at disse to Forhold, som jeg har paapeget, maa indbrages under Bestemmelsen, at der maaste i Tilfælde af Paatale, endog som Lovgivningen nu er, af Domstolens vil blive idømt Straf herfor i Følge denne Bestemmelses Analogi; men det er ikke sikkert, det kan være tvivlsomt eller endogsaa mere end tvivlsomt med Hensyn til det ene Punkt, og derfor er det en naturlig Bestræbelse, naar man beskæftiger sig med denne Paragraf, at udfylde denne Mangel. Det er det ene Hovedformaal, som Forslaget til en forandret Affattelse af Straffelovens § 184 har sat sig,

og hvortil Udvalget har sluttet sig. Jeg vil særlig bemærke, at man maa ikke tro, at det kan medføre nogen Forrykkelse af det nuværende Forhold i Presseloven, for det Første, fordi det er en Slutning, som ikke vilde være berettiget, at Presselovens Regel om, hvem der skal straffes som første Publikant, skulde udelukke Straf for Videreudbrederne, og for det Andet, fordi Straffelovens § 184, saaledes som den er, viser sig slet ikke at have bundet sig heller i denne Henseende til Presselovens Begrænsninger. Presseloven handler netop ogsaa om Afbildninger og overfører sine Regler med Hensyn til Ansvar for Skrifter paa Afbildninger og taler ogsaa der kun om den første Fremstiller. Men § 184 har paa dette Punkt slet ikke havt nogen Betænelighed ved eller sølt, at der i nogen Henseende skulde være nogen Hindring fra Standpunktet i Presseloven, for at udvide Ansvar til den videre Udbreder.

Der er et andet Punkt, som ved § 184 ganske naturligt har paataldt Opmærksomheden, naar man beskæftiger sig med Revisionen af Paragrafen for at faae dens Tanke saa tydelig og tilstrækkelig udtrykt, som den bør være. Det angaar selve Gjenstanden, som Paragrafen omhandler, og som den i sin nuværende Affattelse betegner i første Punktum som utugtige Skrifter. Det er naturligt, at man kan føle en Opfordring til at spørge sig selv, om der ikke her kan gives Paragrafen en noget mere nøagtig, en noget mere præciserende Bestemmelse end Udtrykket „utugtige Skrifter“ er. Ved dette Udtryk fremfalder for det Første en Tvivl, som Skriftet i sin Helhed skal kunne karakteriseres som utugtigt, om altsaa Slaget skal dække Ladningen i den Forstand, at et Skrift gaar fri, selv om der kunde være Partier i det, som utvivlsomt ved en selvstændig Betragtning kunde karakteriseres paa den angivne Maade, men som ikke kunde komme i Betragtning, fordi det hele Skrift ikke kan betegnes som utugtigt. Det er en Tvivl, som der naturligt er Opfordring til at løse, og der kan jo ikke, mener jeg, være Tvivl om, at Tanken i Bestemmelsen, Principet i Bestemmelsen maa føre til at forfaste noget saa Urimeligt, som det i og for sig er her at sige, at det, at Noget indkapsles i et større Hele, skulde fritage det for Ansvar. — Men dernæst er det en ganske naturlig Tvivl, der ogsaa kan fremkomme, nemlig hvorledes dette Tillægsord skal forstås. Det kan naturligvis misforstås og give Anledning maaste til forskellige skjønsmeessige Børderinger i et givet Tilfælde. Det kan overhovedet ikke undgaa. Det gjentager sig her som i saa